

LASTUN

STOMFF ANDREI AUREL

LĂSTUN

Rănit, lăstunul zborul și l-a frânt
Și-acum plutește între cer și ape,
Cu fiecare clipă, mai aproape
De nesfârșit, de stele, de pământ.

Atâta de-aproape a fost de-albastrul pur.
Iar de-ar fi vrut la soare-ar fi ajuns.
S-ar fi lăsat de raza lui pătruns
Iubind tot universul dimprejur.

Dar l-a rănit, nu prea-nțelege cum,
Un nor hain, cu margini zdrențuite.
O! Spații largi ce mult i-ați fost iubite,
Vă părăsește albul meu lăstun.

Cade spre stele, cerul s-a mutat
De sus de tot în funduri de genune.
De-aș ști să fac o singură minune
Lăstunule cu sufletul curat!

Să pun albastrul iar acolo sus.
Cu soare blând să-ți mângâi zborul lin.
Să te înalt puțin câte puțin.
Să nemurim din zori către apus!